

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

CONTACTS

CREDINȚA OLIMPICILOR

Aurul în viață și în sport

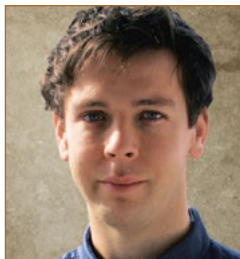
Este lupta mea

Când războiul devine
ceva personal

Două vieți de urmat

Bunica și sfânta

NOTA EDITORULUI SECRETUL

Pare destul de dificil să trăiești o viață creștină în lumea complexă și complicată de astăzi. Multe lucruri cer atenția noastră clipă de clipă. Multe dintre acestea nu sunt rele, însă ne iau din timp și ne pot împiedica să progresăm în credința noastră.

Pe de altă parte, cu toții cunoaștem și oameni care au găsit o modalitate de a echilibra conflictele vieții moderne și, bineînțeles, mai există și nenumărații creștini care, de-a lungul timpului, au reușit cu succes lucrul acesta. Deci, care este secretul? Tot așa cum avem nevoie să ne hrănim, să respirăm și să facem exerciții fizice ca să creștem fizic, există trei lucruri esențiale pentru progresul spiritual.

Creștem dacă ne hrănim – Cuvântul lui Dumnezeu și alte materiale edificatoare sunt hrană pentru suflet și esențiale pentru progresul și viața spirituală. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”.¹ „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele”.²

Creștem dacă respirăm – Rugăciunea a fost numită respirația sufletului. 1 Tesaloniceni 5:17 ne spune „Rugați-vă neîncetat” și Romani 12:12 spune: „Stăruiiți în rugăciune”.

Creștem dacă exersăm – Exercițiul spiritual este să urmăm activ pașii lui Iisus, să facem ce putem noi ca să-i ajutăm pe nevoiași, să ridicăm poverile altora și să-i încurajăm pe cei descurajați. Și mai presus de toate, după cum a făcut Ioan Botezătorul, să le îndreptăm oamenilor atenția către „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.³

Progresul spiritual nu este simplu, dar progresul în general nu este simplu! De fapt, curajul este ceea ce le-a demonstrat liderilor religioși din acea vreme că apostolii fuseseră cu Iisus: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Iisus”.⁴

Citește mai departe și vei afla ce au de spus creștinii din trecut și din prezent despre viața centrată pe Dumnezeu.

Samuel Keating
Editor executiv

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2017 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-199-X

1. Ioan 6:63
2. Ieremia 15:16
3. Ioan 1:29
4. Fapte 4:13

URMEAZĂ EROII

DE ANNA PERLINI

Aveam 10 ani când am auzit pentru prima oară de Albert Schweitzer și am fost foarte impresionată de dedicarea lui – atât de mult încât chiar mă gândeam să devin doctor și să îl urmez în munca sa din Africa. În acele vremuri dacă doreai să afli mai multe despre ceva sau despre cineva trebuia să cauți în cărți și în enciclopedii și de cele mai multe ori trebuia să mergi la bibliotecă. Cu alte cuvinte, curiozitatea nu își găsea satisfacerea imediat și implica un oarecare mister și surpriză.

Eu eram un șoarece de bibliotecă și până atunci eroii mei erau cei fictivi – Robin Hood sau Mary Poppins. Cu imaginația mea bogată mi-am inventat și proprii eroi, până în ziua în care am început să citesc despre oameni adevărați, misionari, exploratori, luptători pentru libertate și așa mai departe.

Albert a fost primul dintr-o lista lungă, urmat de Martin Luther King, John Kennedy, Gandhi, Florence Nightingale și mulți alții. Mi-am dat seama că, pe lângă nemernicii despre care trebuia să citesc în cărțile de istorie de la școală, pământul acesta a văzut și câțiva oameni uimitori!

Deci, de la o vârstă fragedă m-am hotărât să intru în categoria celor care schimbă lumea. La fiecare câteva săptămâni îmi schimbam pasiunea pentru o altă țară, sau o altă profesie, în funcție de eroul despre care citeam la momentul respectiv. Acum, după mulți ani,

mă bucur să spun că acea dorință a mea s-a împlinit. Am putut să-mi urmez inima și am petrecut ani buni în zone dificile de misiune și încă îmi mai dedic o mare parte din timp pentru cei nevoiași și pentru cauze nobile.

Am plătit totuși un preț și am făcut greșeli, dar iată partea cea mai bună. Vorbind despre greșeli, unul din efectele secundare ale erei moderne a „accesului imediat la informație” este că am putut să citesc mai multe despre eroii mei din trecut și cei din prezent și am descoperit că nu erau chiar așa de perfecți și fără de păcat precum mi i-am imaginat eu. Tuturor li s-au muiat uneori picioarele, iar lucrurile în care credeau, pe care le-au spus sau le-au făcut, ar fi putut fi inițial descurajante.

Însă mai târziu, tocmai „imperfecțiunile” și slăbiciunile lor umane m-au încurajat când s-a întâmplat să cad și eu de pe pedestalul meu.

Binele pe care l-au făcut acești oameni care au schimbat lumea a întrecut greșelile lor și este o dovadă a faptului că nu trebuie să fii perfect ca să schimbi partea ta de lume. De fapt, nici unul dintre ei nu a fost perfect, însă și-au schimbat partea lor de lume!

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOARE A ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE, ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995.

APARENȚELE ȘI IMAGINEA DE ANSAMBLU

DE MARIA FONTAINE, ADAPTAT

Te simți uneori ca un eșec? Lucrurile nu s-au rezolvat așa cum ai crezut sau cum ți-ai dorit? Ai fost dezamăgit în așteptările tale și nu ți-ai atins țelurile?

Ei bine, hai să-ți spun despre un om care s-a simțit un eșec total.

A fost de cele mai multe ori așa de deprimat că simțea să renunțe complet la viață. La 14 ani îi muriseră deja ambii părinți. Apoi a fost dat afară de la școală, ceea ce însemna că și-a pierdut șansa la o educație superioară și la visul de a deveni pastor. S-a chinuit cu singurătatea și izolarea. S-a luptat cu teama de moarte. Și a murit la o vârstă fragedă în sărăcie, după o boală severă și fără cine știe ce realizări.

Se văzuse ca un eșec și tot așa l-au privit și mulți din vremea sa. Însă povestea lui a inspirat mulți misionari și lucrători pentru Dumnezeu, atât în trecut cât și în prezent. Cei pe care i-a convertit au continuat să mărturisească și altora, iar munca sa misionară i-a influențat pe mulți. Generații de creștini au fost inspirați de jurnalul lui de rugăciune.

El a murit fără să știe dacă a reușit să realizeze ceva, cu doar o mână de convertiți. Viața lui s-a remarcat doar după moartea sa.

Tocmai greutățile vieții sale – așa numitele sale eșecuri – sub formă de îndoieli și de depresie, de chinul sufletesc, i-au ajutat pe mulți misionari, încurajându-i și întărindu-i în misiunile lor.

A fost oare cu adevărat un eșec? Sau poate că Dumnezeu a dorit să folosească viața sa precum o lumânare – care deși are o lumină firavă și de scurtă durată – să lumineze și să încurajeze generațiile viitoare de lucrători pentru Dumnezeu?

Numele său a fost David Brainerd. Iată aici o scurtă prezentare a vieții sale, pe care am condensat-o din mai multe cărți și surse online:

David Brainerd, misionar american activ în rândul indienilor din America de Nord. Născut pe 20 aprilie 1718.

La vârsta de 21 de ani l-a primit pe Iisus ca mântuitor și s-a decis să mărturisească și el mai departe despre Iisus. În septembrie 1739 s-a înscris la colegiul Yale. La Yale era un moment de tranziție. Imediat ce și-a început studiile a fost dezamăgit de indiferența religioasă din jurul său, însă evanghelistul George Whitefield și mișcarea Great Awakening au avut un impact puternic asupra lui. Au început să apară tot mai multe grupuri de rugăciune și de studiu biblic – de cele mai multe ori fără acordul autorităților școlii, care erau temători față de „entuziasmul” religios. În această atmosferă, tânărul Brainerd face o remarcă necumpătată la adresa unuia dintre profesori, spunând că „nu are mai mult har ca un scaun”, judecându-l că este ipocrit. Remarca a ajuns la cunoștința oficialilor școlii, iar David a fost

exmatriculat după ce a refuzat să adreseze scuze publice pentru ceea ce spusese în particular.

Brainerd a continuat în eforturile sale de a promova Evanghelia, deși după toate standardele cunoscute consiliilor de conducere ale misiunilor creștine el era considerat un candidat riscant pentru misionariat. Chiar el spunea că are o predispoziție melancolică. Era slab fizic, se îmbolnăvea frecvent, avea stări depresive și trebuia să își ia concedii frecvente.

În 1742 a obținut să fie trimis în misiune la amerindieni. Primul lui an de activitate misionară nu a fost încununat cu prea mult succes. Nu vorbea limba indienilor și nici nu fusese pregătit pentru dificultățile vieții în sălbăticie. Se simțea singur și foarte trist. El a scris:

Inima mi se scufundă... Mi se pare că nu voi avea niciodată succes cu indienii. Suftelul meu este obosit cu viața mea; îmi doresc moartea, peste măsură.

Trăiesc în cel mai singuratic și mai melancolic deșert... Dieta mea constă în mare parte din fiertură de grâne, porumb fiert și pâine coaptă în cenușă... Locuința mea este o grămăjoară de paie pe niște scânduri. Munca mea este extrem de grea și de dificilă.

Prima lui iarnă în sălbăticie a fost plină de greutate și de îmbolnăviri. Pe al doilea an de misionariat l-a considerat un eșec total, iar speranțele lui de a-l evangeliza pe indieni au dat greș. S-a gândit cu seriozitate la posibilitatea de a renunța.

În al treilea an s-a mutat în altă parte, unde întrunirile lui au început să atragă până și șaptezeci de amerindieni odată, unii venind chiar și de la 65 km ca să îi audă mesajul de mântuire. A fost o trezire religioasă și după un an și jumătate, pastorul călător a avut aproape 150 de convertiți, dintre care unii au început să mărturisească și ei.

În prima călătorie a lui Brainerd la un trib feroce s-a întâmplat și un miracol, după care amerindienii au început să-l numească „profetul lui Dumnezeu”. Brainerd campase la marginea așezării băștinase și plănuia să intre în dimineața următoare în comunitate ca să predice. Însă fără știrea lui, toate mișcărilor îi erau

urmărite de războinici care fuseseră trimiși să-l omoare. F.W. Boreham a înscris astfel evenimentul:

Când cei mai curajoși s-au apropiat de cortul lui Brainerd l-au găsit pe față-palidă în genunchi. Și pe când se ruga, un șarpe cu clopoței s-a târât pe lângă el, și-a ridicat capul să atace, a săsăit cu limba aproape să-i atingă fața, ca apoi, fără nici un motiv, să se retragă în liniște în tufșuri. „Marele Spirit este cu față-palidă!” și-au zis indienii; și de aceea l-au primit ca pe un profet.

Acest incident din munca lui Brainerd ilustrează nu doar una din numeroasele intervenții ale lui Dumnezeu în viața sa, dar și importanța și intensitatea rugăciunii din viața sa. Pagină după pagină în cartea *Viața și jurnalul lui David Brainerd*, citim propoziții de genul:

„Dumnezeu mi-a permis din nou să mă lupt pentru multe suflete cu multă ardoare în dulcea îndatorire a mijlocirii prin rugăciune”.

„Am petrecut mult timp în rugăciune în pădure și simt că m-am detașat de lucrurile din această lume”.

„Am petrecut ziua de azi în post secret și rugăciune, de dimineața până seara”.

„Ploua, iar drumurile erau noroioase; însă am simțit un imbold atât de puternic că am îngenuncheat pe marginea drumului și i-am spus totul lui Dumnezeu. În timp ce mă rugam, i-am spus că mâinile mele vor

lucra pentru El, că gura mea va vorbi pentru El, doar de mă va folosi ca instrument al Său – când dintr-o dată întunericul s-a luminat și am știut că Dumnezeu m-a auzit și că mi-a răspuns la rugăciune”.

„În liniștea pe care mi-o fac în mijlocul tumultului vieții, am întâlniri cu Dumnezeu. Din aceste momente de liniște ies cu sufletul împrăștiat și cu un simț al puterii reînnoit. Aud o voce în liniște și sunt tot mai conștient că aceea este vocea lui Dumnezeu”.

După toate greutățile pe care Brainerd le-a îndurat, sănătatea lui a cedat. A murit la vârsta de 29 de ani, pe 9 octombrie 1747. Devotamentul lui altruist, zelul și viața de rugăciune i-a inspirat pe alți misionari, precum Henry Martyn, William Carey, Jonathan Edwards, Adoniram Judson și John Wesley. Infuența sa după moarte a fost mai mare decât toate realizările lui cât a fost în viață. Jurnalul său a devenit un clasic care i-a inspirat pe mulți să se implice în serviciu misionar. Influența sa este o dovadă că Dumnezeu poate și folosește orice om dispus să fie o unealtă în mâinile Sale, indiferent cât de fragil și de șubred este.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ.

DE DINA ELLENS

EDDY ȘI CERCELUL

Uneori, cei mai mari eroi sunt de fapt cei mici și necunoscuți, care și-au trăit viețile cu un curaj modest. Spre exemplu, cei care și-au lăsat o amprentă de neșters. Eddy este unul dintre aceștia.

În fiecare sâmbătă dimineața eu merg ca voluntară la secția de oncologie pediatrică, unde predau limba engleză personalului, pacienților și părinților acestora. Încerc de fiecare dată să predau în mod distractiv, folosind cântecele amuzante și jocuri, de aceea ei așteaptă cu nerăbdare clipele cu mine și îi ajută să nu se mai gândească la durerea lor, chiar dacă este doar pentru puțin timp. Eddy mă urmărește tot timpul cu multă atenție, cu ochii sclipindu-i de interes.

Săptămâna trecută Eddy a fost adus cu căruțul cu roțile înainte de ora noastră, ca de obicei. Era bucuros, cânta cu entuziasm și a participat la jocuri, încât nici nu am observat bandajul nou pe care îl avea la piciorul drept ce îi fusese reamputat. De fapt, nici nu observasem până ce o asistentă nu îmi menționase că Eddy deabia ce venise de la spital unde îi fuseseră tăiați încă 10 cm din piciorul deja amputat. „Doctorii speră că acum să îi fi scos tot cancerul”, spuse ea.

L-am privit cum se învârtea cu căruțul său cu

rotile, interacționând bucuros cu ceilalți copii și cu mama lui și m-a uimit puterea lui de spirit. Eddy nu are decât 12 ani, iar părinții lui sunt țărani dintr-un sat din apropiere. Își iubesc nespus fiul și îi dau multă dragoste și susținere emoțională, de aceea băiatul și-a revenit din a doua amputare cu curaj și cu o atitudine voioasă.

Ajunsa acasă am observat că unul din cerceii mei de argint pe care îi purtasem în ziua aceea îmi lipsea. M-am întristat puțin, gândind, *Eu încerc să fac ceva bun și să înveslesc pacienți de cancer și uite ce pățesc!* Am căutat prin cameră, apoi în toată casa, apoi afară pe lângă casă. Nici urmă de cercei.

Apoi m-am simțit prost că m-am supărat. Parcă auzeam o voce spunându-mi: *Azi ți-ai pierdut cerceul preferat însă Eddy a pierdut 10 cm din piciorul său!*

Conform Bibliei, în Împărăția lui Dumnezeu nimic nu este pierdut. Într-o zi totul va fi refăcut iar Dumnezeu va șterge fiecare lacrimă.¹ Între timp sunt sigură că curajul lui Eddy îi va inspira aici pe pământ pe alții să-și numere binecuvântările.

DINA ELLENS TRĂIEȘTE ÎN WEST JAVA, INDONEZIA, UNDE ESTE ACTIVĂ ÎN MUNCĂ VOLUNTARĂ.

1. Vezi Apocalipsa 21:4

ESTE LUPTA MEA

DE MARA HOLDER

Filmul *Shenandoah* are loc în timpul Războiului Civil American. Este povestea unei familii sudiste prinse în conflictul vremii. Tatăl familiei, Charlie Anderson, și-a temperat mereu fii care doreau să se alăture războiului. Charlie dorea să rămână neutru și să nu se implice, dar războiul ajunge să îl atingă și pe el în mod personal.

Înainte de război ei avuseseră o viață destul de bună. Familia avea o fermă mare; cei șase fii erau toți adulți, iar ferma era profitabilă. Situația era confortabilă, fii începuseră să se căsătorească și să aibă familiile lor. Tatăl era văduv, dar văzându-și copiii crescând fericiți, puternici și înțelepți și ferma prosperând, se simțea mulțumit de viață.

Într-o zi, fiul cel mai mic, Boy, merge la vânătoare de ratoni cu un prieten și nimerește într-o ambuscadă a confederaților. Băieții o iau la fugă și când cred că au scăpat de pericol se opresc la un râu să bea niște apă. Acolo Boy găsește o șapcă veche de rebel (confederații erau considerați rebeli) și fără să se gândească o pune pe cap. Nici nu trecu un minut și apare o patrulă de unioniști și cred că Boy este soldat rebel. Soldații

unioniști îl iau atunci ca prizonier de război.

Prietenul lui scapă și fuge înapoi la fermă ca să-i spună lui Charlie ce s-a întâmplat cu fiul lui. Acum, dintr-o dată, îi pasă foarte mult de ce se întâmplă cu războiul. De la postura de spectator, acum Charlie se aruncă cu totul în luptă ca să-și salveze fiul. Le spune fiilor săi: „Acum este și războiul nostru”. Războiul devine ceva personal pentru el. Până atunci nu pusese mâna pe armă fiindcă vreun guvern i-ar fi cerut-o, dar acum a făcut-o fiindcă viața unuia dintre cei dragi era în pericol.

Odată ce s-a decis că este și războiul lui nu i-a mai trebuit nimeni să-i spună ce să facă. Nu i-a trebuit să fie motivat; să lupte pentru ceea ce iubea era toată motivarea de care avea nevoie.

Mă pot identifica și eu cu Charlie Anderson și cu afirmația lui „acum este și războiul meu”. L-am cunoscut dintotdeauna pe Iisus și cred că Îl iubeam, însă mi-a trebuit ceva timp ca să mă dedic Lui. Dacă viața ta ar fi confortabilă și ai putea evita dificultățile vieții trăind o viață creștină... ei bine, atunci cine și-ar mai dori să aibă dificultăți?

1. Vezi Efeseni 6:10-18.

2. www.just1thing.com

Dar iată cum stă treaba. Satana încearcă să împiedice și să oprească planul lui Dumnezeu pentru omenire și i-a marcat deja pe copiii lui Dumnezeu ca fiind dușmanii săi. Ca răspuns la aceasta noi suntem chemați „la luptă” spirituală¹ ca prin exemplul vieților noastre să facem o diferență în desfășurarea războiului.

Însă toate acestea nu reprezintă nimic până nu hotărâm să fie „și lupta noastră”. Odată ce lupta devine personală, atunci, precum Charlie Anderson, nu vom mai fi simpli spectatori la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, ci noi vom fi cei care hotărâm să schimbăm lucrurile.

Începe prin a înțelege că deciziile mici contează și ele. Precum soldatul care se antrenează zilnic fie că este trimis în misiune sau nu, și noi trebuie să fim activi în pregătirea noastră spirituală. „Misiunea” noastră s-ar putea să fie în majoritatea timpului doar lucrurile simple de zi cu zi. Așa este a mea. Să fac pace între copiii mei, să fiu atentă, să mă ocup de nevoile altora și multe lucruri de genul acesta. Dar este în regulă. Înțeleg că și aceste lucruri mici au un impact asupra stării generale a războiului.

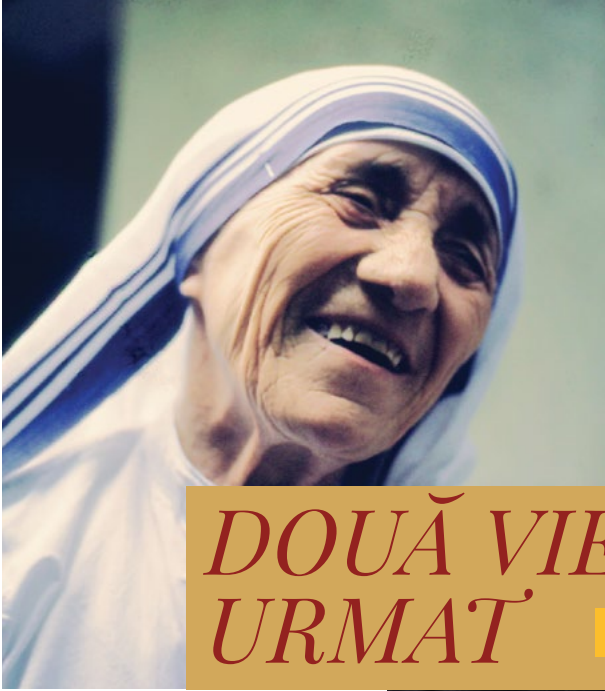
Idea este că am hotărât în mod conștient să-mi dedic eforturile cauzei lui Hristos. Nu o fac pentru că părinții mei o fac, sau pentru că prietenii mei o fac. O fac pentru că lupta lui Dumnezeu a devenit și lupta mea și doresc să obțin cât mai multe victorii de partea noastră.

MARA HOLDER A FOST
MISIONARĂ ÎN ESTUL
INDEPĂRTAT ȘI ÎN AFRICA
DE EST. EA TRĂIEȘTE
ACUM ÎN TEXAS CU SOȚUL
ȘI COPIII MEI ȘI CONDUCE
O MICĂ AFACERE DE
FAMILIE. ACEST ARTICOL
A FOST ADAPTAT
DUPĂ O POSTARE A
EI PE JUST1THING,²
UN SITE CREȘTIN
PENTRU MODELAREA
CARACTERULUI
TINERILOR.

Când nu faci nimic te simți copleșit și neputincios. Însă când te implici ai un sentiment de speranță și de împlinire fiindcă știi că faci ceva spre bine. – *Maya Angelou (1928-2014)*

Eroii mei sunt visătorii, acei bărbați și femei care au încercat să facă lumea un loc mai bun, fie prin lucruri mărunte sau mărețe. Unii au reușit, alții au eșuat, majoritatea au avut rezultate de ambele feluri... însă, după cum văd eu lucrurile, ceea ce este eroid este efortul lor. Fie că au câștigat sau au pierdut, eu îi admir pe cei care au luptat lupta cea bună. – *George R. R. Martin (n. 1948)*

DOUĂ VIEȚI DE URMAT

DE ROSANE PEREIRA

Bunica mea Sabina era o sfântă pe care am avut privilegiul să o cunosc personal. Nu a avut certificat de naștere dar a mers la școală cât să învețe să citească bine. Își citea Biblia zilnic și nu pierdea nici o slujbă de duminică la biserică. Era bună și blândă și nu pierdea niciodată ocazia să ne învețe câte ceva care să ne formeze caracterul, cum ar fi, de exemplu, situația când eu și sora mea și verișorii mei am furat fructe de la vecini. Nu a trebuit decât să se uite la noi când am ajuns acasă și imediat și-a dat seama că am făcut o prostie. După ce am recunoscut ce am făcut ne-a pus să mergem la vecini și să ne cerem scuze.

Ea era singura persoană pe care atunci când o salutam trebuia să-i cer binecuvântarea și să îi pup mâna, după obiceiul vechi, însă simțeam ca o magie când îmi răspundea: „Dumnezeu să te binecuvânteze fata mea!”. Era mică și firavă, însă cei 8 copii și 14 nepoți ai ei o iubeau și aveau grijă de ea. Tata spunea că și-a trăit întreaga viață pentru familia ei și că nu a auzit-o niciodată să se plângă. Era o femeie grozavă care i-a înflorât în felul ei pe mulți, inclusiv pe mine.

Ea mi-a reamintit de o altă mare ființă mică, Maica Tereza din Calcutta. Recent am văzut filmul biografic *Scrisorile Maicii Tereza*. Arată începuturile ei umile cu

sărăcii și cum unii dintre elevii ei bogați de liceu decid să-i urmeze exemplul și să-și dedice viața lui Iisus. Vorbește și despre suferințele ei și chiar despre criticii ei, oameni care vroiau să-i oprească munca ei bună.

Exemplul ei de dragoste va dăinui pentru totdeauna și va continua să-i influențeze pe mulți, generații de-a rândul. Chiar dacă ea nu a avut copii ca bunica mea, și-a dedicat viața copiilor lui Dumnezeu. Motto-ul ei a fost: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.¹ Ea L-a văzut pe Iisus în orice om pe care l-a ajutat. Ajutându-i pe alții a fost modalitatea ei de a-i mulțumi lui Iisus pentru ceea ce a făcut pentru ea prin învățăturile Sale și prin moartea Sa pe cruce.

De ce nu sunt mai multe Maica Tereza? Presupun că oamenii nu înțeleg profunzimea iubirii lui Dumnezeu pentru omenire așa cum a făcut-o ea. Și eu încă învăț despre asta. După cum spune vechiul imn: „Larg, larg precum oceanul, înalt precum cerul de deasupra; adânc precum cea mai adâncă mare așa este iubirea Mântuitorului meu”.²

ROSANE PEREIRA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ ȘI SCRITOARE ÎN RIO DE JANEIRO, BRAZILIA, ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL.

1. Matei 25:40

2. Charles A. Miles, 1914

SUBIECTE DE MEDITAȚIE

FII BUN!

Tratează-i pe toți cu politețe, chiar și pe cei care sunt nepoliticoși cu tine – nu pentru că ei sunt drăguți, ci pentru că tu ești. – *Autor necunoscut*

Viața este scurtă, dar este mereu timp pentru amabilități. – *Ralph Waldo Emerson (1803-1882)*

Ocupația omului în viață nu constă doar în a acumula bani; cultivarea bunătații este o parte importantă din afacerea vieții. – *Samuel Johnson (1709-1784)*

Să greșești din prea multă bunătațe nu prea este o greșală. – *Liz Armbruster*

Cât de departe și-a revărsat acea mică lumânare razele sale! Ca să lumineze o faptă bună într-o lume rea. – *William Shakespeare (1564-1616)*

Cât de frumoasă poate fi o zi. Când este atinsă de bunătațe! – *George Elliston (1883-1946)*

Să fii întotdeauna puțin mai bun decât este necesar. – *James M. Barrie (1860-1937)*

Dacă nu ai nici un pic de bunăvoință în inimă, atunci ai cea mai gravă problemă de inimă. – *Bob Hope (1903-2003)*

Bunătața este limbajul pe care surzii pot să-l audă și orbii pot să-l vadă. – *Mark Twain (1835-1910)*

Eu prefer să cred întotdeauna ce este cel mai bun despre toată lumea, în felul acesta mă scutește de multe probleme. – *Rudyard Kipling (1865-1936)*

Un cuvânt de bunătațe vindecă, dar un cuvânt rău intenționat mutilează. – *Proverb rusesc*

Nu aștepta ca oamenii să fie prietenoși, arată-le cum să o facă. – *Autor necunoscut*

Când eram tânăr admiram oamenii deștepți. Acum că am îmbătrânit, admir oamenii buni. – *Abraham Joshua Heschel (1907-1972)*

Nimănui nu i s-a făcut rău la stomac dacă și-a înghițit cuvintele rele nerostite. – *Winston Churchill (1874-1965)*

De prea multe ori subestimăm puterea unei atingeri, a unui zâmbet, a unei vorbe bune, a bunăvoinței de a asculta, a unui compliment sincer sau a celui mai mic gest de caritate, dar care, toate, ar avea potențialul să schimbe complet o viață. – *Leo Buscaglia (1924-1998)*

Nu poți face un gest de bunătațe prea devreme, fiindcă niciodată nu știi când va fi prea târziu. – *Ralph Waldo Emerson (1803-1882)*

Cine este amabil cu tine dar se poartă urât cu chelnerul nu este un om amabil. – *Dave Barry (n. 1947)*

CREDINȚA OLIMPICILOR

DE GABRIEL GARCÍA VALDIVIESO

Olimpiada de vară din 2016 care s-a ținut la Rio de Janeiro, Brazilia, a avut unele momente cu adevărat excepționale. Atleți din 28 de sporturi și 41 de discipline ne-au uimit cu talentul, cutezanța, perseverența și prestația lor fizică și mentală. Totuși, după părerea mea, a existat și un alt aspect al concurențelor olimpici care strălucește mai puternic decât medaliiile – rolul pe care credința l-a jucat în viețile și în carierele multora dintre participanți.

Eu sunt un entuziasmat fan al Olimpiadelor. De ani de zile urmăresc Olimpiadele și pot să mărturisesc că la ultimele Jocuri am văzut, mai mult ca înainte, concurenți care să își exprime credința. Iată câteva exemple.

Atleta etiopiană Almaz Ayana a bătut recordul la 10.000 m alergare cu 14 secunde. Realizarea ei a fost

atât de uimitoare că a trezit imediat suspiciuni că ar fi trișat. Însă atleta a afirmat cu seninătate: „Dopajul meu este antrenamentul și Iisus. Nimic altceva – sunt curată ca lacrima”.

Povestea înotătorului Michael Phelps este emblematică. Deși a sărbătorit victorii fără precedent la Olimpiadele anterioare, a devenit deziluzionat până la punctul de a se sinucide. În mijlocul acelor gânduri negre un prieten i-a dat cartea mult aclamată a scriitorului creștin Rick Warren, *The Purpose-Driven Life*. Atunci și-a regăsit speranța, iar viața lui a revenit victorioasă pe făgașul cel bun cu o legătură nouă cu Dumnezeu.

Puțini au anticipat o medalie de argint pentru boxeurul columbian de categorie ușoară Yuberjen Martínez. Când i s-a luat interviul, mama lui a explicat că s-a rugat ani de zile, spunându-I lui Dumnezeu: „Îți dau acest copil Ție. Fă cu el cum dorești”.

Jamaicanul Omar McLeod a câștigat cursa de 110 m garduri cu un avans bun, strigând „Mulțumesc Iisus!” în timp ce trecea linia de sosire.

1. Psalmul 18:32-33
2. Psalmul 84:5
3. Psalmul 62:11
4. Isaia 40:29-31

5. Proverbe 21:31
6. Filipeni 3:13-14
7. 1 Corinteni 9:24-27
8. Evrei 12:1-2

Simone Manuel a stabilit un nou record Olimpic la 100 m înot liber. Ea a fost prima afro-americană care a câștigat medalia de aur la concursurile de înot individual. După concurs, ea a mărturisit: „Tot ce pot spune este că e numai meritul lui Dumnezeu”. O altă înotătoare promițătoare care a câștigat câteva medalii de aur este Katie Ledecky. Ea a spus despre credință: „este parte din cine sunt eu”.

Echipa de rugbi din Fiji a câștigat prima medalie de aur din istoria țării lor, învingându-și cei mai puternici competitori, inclusiv Anglia cu 43 la 7. La sfârșitul jocului echipa a cântat un imn care includea cuvintele „Prin sângele Mielului și Cuvântul Domnului noi am învins”.

De ce ar fi credința atât de importantă în sport? Cred că are de-a face cu vigoarea, echilibrul, starea de bine și optimismul pe care le aduc. De fapt, lucrul acesta este valabil pentru orice provocare cu care ne confruntăm. Biblia o afirmă; psalmistul o cântă: „Dumnezeu mă încinge cu putere și mă povățuiește pe calea cea dreaptă. El îmi face picioarele ca ale cerboacelor”.¹ „Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea”.² „Puterea este a lui Dumnezeu”.³

Când ne recunoaștem slăbiciunile și neajunsurile, atunci suntem deschiși să ne primim puterea de la Dumnezeu. „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obosesc și ostenesc, chiar și tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; alergă și nu obosesc; umblă și nu ostenesc”.⁴ Iată ce promisiune minunată pe care o putem revendica înaintea unui concurs! Credincioșii cunosc acest secret. Noi facem tot ce este uman posibil, dăm tot ce suntem în stare, apoi restul este în mâinile lui Dumnezeu. „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei dar biruința este a

Domnului”.⁵

Apostolul Pavel a comparat de multe ori viața de creștin cu o competiție. Este ceea ce noi numim *olimpiadele spirituale*. „Fraților”, spune el, „eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre tință, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus”.⁶

Succesul atleților credinței – sau a oricărui dintre noi care ne bazăm pe Dumnezeu în activitățile noastre – este în mare parte datorat faptului că noi avem niște țeluri cerești mai înalte, care nu sunt limitate de onorurile pământești. Asta îmi amintește de cuvintele apostolului:

„Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, dar, în așa fel, ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”.⁷

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”.⁸

GABRIEL GARCÍA V. ESTE EDITORUL EDIȚIEI ÎN LIMBA SPANIOLĂ A REVISTEI ACTIVATED ȘI MEMBRU ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

În lumea noastră de nume mari, în mod ciudat, se pare că adevărații eroi tind să fie anonimi. În această viață de iluzii și cvasi-iluzii, persoana cu calități solide, care poate fi admirată pentru ceva mai substanțial decât că ar fi faimos, se dovedește de obicei a fi eroul necunoscut.

– Daniel Boorstin (1914-2004)

EROII NECUNOSCUȚI

DE CHALSEY DOOLEY

Numai Dumnezeu știe cât de multe fapte eroice au loc în fiecare zi. Dacă s-ar da diplome pentru fiecare, n-ar mai fi loc pe toți pereții din lume! Probabil că la lucrul acesta s-a gândit soțul meu când a scris acest cântec, în semn de apreciere pentru nenumărații eroi necunoscuți.

Te-am văzut când nimeni nu a văzut,
Te-am urmărit zi de zi cum ai lucrat,
Am observat spiritul tău smerit,
Și modul tău simplu am admirat.
M-am întrebat oare cât te-a costat
Să-ți faci atât de binevoitor partea ta?
Până nu am mai putut reține în mine
Cuvintele ce îmi umpleau inima:

Tu ești eroul necunoscut
Care renunță la speranțele și visele sale
Ca alții visul lor să își împlinească.
Dăruindu-te pe deplin,
Indiferent de cost,
Dragoste mai mare pe lumea asta nu există.

Am dorit atât de mult să-ți spun,
Însă îmi găsesc atât de greu cuvintele,
Aș vrea să-ți arăt admirația
Pe care o simt pentru tine.
Toate acele fapte neobservate,
De nimeni remarcate,

Îți făuresc o coroană în ceruri
Care va străluci pentru eternitate.

Nu aș fi putut face ceea ce fac acum
Fără ajutorul tău neîncetat.
Viețile noastre ar fi goale
Fără dragostea și credințioșia ta.

Serile trecute eu și fiul meu citeam o carte despre John Wesley. Am decoperit că în copilărie a fost odată prins într-o clădire în flăcări. Cineva l-a observat, s-a urcat după el și l-a scos afară. Nu știm cum îl cheamă pe acest om și nimic despre el, însă fără salvarea sa anonimă, nenumărate vieți nu ar fi putut ajunge să-l cunoască pe Iisus prin toți acei ani de propovăduire și de serviciu activ pentru Dumnezeu ai lui Wesley.

Chiar dacă nu ajungem cunoscuți și viețile noastre sunt ca niște mâini invizibile din spatele cortinei, hai să ne facem partea bine și să dăruim altora grijă și respect. Poate că într-o zi se va pomeni și numele nostru – cine știe ce ne rezervă viitorul? Însă de cele mai multe ori vom simți satisfacția când vedem efectul pe care îl avem în viețile altora.

CHALSEY DOOLEY SCRIE MATERIALE PENTRU
INSPIRAȚIA COPIILOR ȘI A ÎNGRIJITORILOR LOR,
SE OCUPĂ COMPLET DE EDUCAREA PROPRIILOR
EI COPII ȘI TRĂIEȘTE ÎN AUSTRALIA. CONSULTĂ
SITEUL EI WWW.NURTURE-INSPIRE-TEACH.COM

CE CONTEAZĂ CU ADEVĂRAT

DE KOOS STENGER

Am visat că eram invitat la un banchet de lux. Totul în jurul meu strălucea. Pahare de cristal erau umplute cu unele dintre cele mai bune vinuri și toate felurile mele preferate de mâncare erau prezente. Apoi ni s-a spus „Mâncați și bucurați-vă”.

Așa că am mâncat și am fost fericit. Până să vină desertul de-abia mai puteam lua o îmbucătură, dar apoi...

... Am auzit ceasul deșteptător. Era 6 dimineața.

M-am trezit și cu un oftat frustrat am oprit alarma și m-am târât din pat. Îmi chiorăiau mașele de foame și mi-am mutat trupul obosit în bucătărie. Nu am găsit acolo nici veselă elegantă, nici vinuri, nici deserturi. Din fericire, am mai avut un pachet de cereale.

Mâncarea din visele noastre are gust bun și de multe ori arată mai bine decât mâncarea reală, însă există o problemă evidentă: nu ne dă nicio putere.

Oamenii sunt flămânzi pentru ceva mai mult decât mâncare. Cea mai profundă foame în viața omului este foamea de iubire. Adânc în fiecare inimă există un gol care necesită umplere și suntem cu toții într-o căutare disperată cu ce să îl umplem. Însă tot așa cum mâncarea minunată din visele noastre nu ne umple burțile, multe lucruri din lumea asta arată bine, dar nu ne satisfac.

Trupurile noastre au nevoie de mâncare fizică ca

să funcționeze. Însă sufletele noastre pot fi satisfăcute doar de Marele Spirit al iubirii, cel care ne-a creat. Dacă confundăm lucrurile și alergăm după cele care nu trebuie, ne vom trezi flămânzi atunci când ceasul vieții va suna și vom intra în eternitate. Atunci vom înțelege, prea târziu, că nu am mâncat de fapt nimic de valoare.

Dumnezeu dă vieții noastre un scop. El este scopul, planul și viziunea. Totul vine de la El și totul ar trebui să fie centrat în jurul Lui. Iisus a venit pe pământ să ne spună că nu suntem un simplu accident într-un univers necunoscut, ci că am fost făcuți după imaginea Tatălui nostru ceresc, cu un plan și pentru un scop. Există speranță și nu suntem o simplă particulă neînsemnată într-un ocean întunecat de uitare.

KOOS STENGER ESTE SCRITOR LIBER-
PROFESIONIST ÎN OLANDA.

Cauți o hrană care să îți satisfacă sufletul? Ia-ți un minut acum să Îl inviți pe Iisus în inima ta, ca să poți și tu „să guști și să vezi ce bun este Domnul”.¹

Dragă Iisus, Te rog să vii în viața mea, să mă umpli cu Dubul Tău și cu dragoste și să mă ajuți să stau aproape de Tine tot timpul. Amin.

1. Vezi Psalmul 34:8.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

PREZENTA MEA

Eu sunt întotdeauna cu tine, pregătit și dispus să te ajut, să te direcționez, să te alin, să te iubesc, să te vindec și să îți dau cele necesare.

Doresc să Mă implici în fiecare aspect al vieții tale. Nu îți cer lucrul acesta ca să te controlez, ci pentru că te iubesc. Doresc să îți dau cele necesare, să te protejez și să te învălui în iubirea Mea.

Când Mă incluzi în orice faci, prin asta întărești relația dintre noi, te apropii de Duhul Meu și ne stabilim legături strânse de iubire și de comunicare. Cu cât comunicăm mai mult, cu atât mai mult vei reveni la Mine ca să-ți țin companie, vei căuta la Mine răspunsurile la întrebările tale și soluțiile pentru problemele tale, Mă vei implica mai mult în fiecare aspect al vieții tale și vei descoperi o satisfacție tot mai mare.

